

บทนำ

สัปดาห์ที่ผ่านมาในช่วงเวลาที่ผ่านมามีโอกาสได้พบเธอเป็นการส่วนตัวเพียงไม่กี่ครั้งเพราะโอกาสไม่เอื้ออำนวย แต่ในทุกหนที่เจอความรู้สึกของเขาก็ดูเหมือนจะยิ่งชัดขึ้น

มันเป็นการเดินทางของความรู้สึกเช่นเดียวกับทุกผู้ทุกคนในโลกคือเริ่มต้นจากต่างฝ่ายต่างไม่รู้จักกัน กระทั่งแรกพบสบตา ได้เฝ้ามอง ได้พูดคุย ได้สัมผัสและต้องเพื่อรับรู้ถึงการมีตัวตน ได้รู้ว่าอีกฝ่ายมีเลือดเนื้อ มีเรื่องราวให้ระลึกถึง และมีความผูกพันเกิดขึ้นในหัวใจ

และในคืนนี้...คืนที่สัปดาห์ควรจะหลับสนิทไปแล้วด้วยความเหนื่อยใจจากเรื่องราวมากมาย เธอกลับสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่เข้มข้น แข็งขันกว่าทุกครั้ง โอบล้อมวนเวียนอยู่รอบกาย ในความอ่อนหวาน มีความหงุดหงิดไม่ได้ตั้งใจ ในความหวังหาความโกรธกริ้วที่เยียบเย็น และในความหวังดีอย่างใจจริงมีความหวังแทนที่เอาแต่ใจตน

สัปดาห์ที่แล้วลิ้มรสชาติในท้องนอนที่มีแค่เตียงนอนกับโต๊ะเขียนหนังสือ แสงจากจันทร์เต็มดวงช่วยให้มองชัดขึ้นแม้ในยามราตรีที่เขา มักจะถือเป็นเวลาควรมาปรากฏตัว

มันก็ปีแล้วนะที่เขาไม่ได้มาเยี่ยมเยียน...

ลัภยาพลิกตัวขึ้นจากท่านอนที่เขาเคยก่อนขอว่าทำตะกายเตียง พลิกตัวขึ้นจากตำราแพทย์เล่มหนาเตอะ มองฝ่าแสงสลัวไปยังดวงหน้า ของคนที่นั่งไขว่ห้างอยู่ตรงหัวเตียง แสงจันทร์ที่ส่องลอดเข้ามาทาง หน้าต่างตักต้องเหลี่ยมมุมของใบหน้าที่คมคายได้ส่วนของคารม ไล่ โหนกแก้มสูงที่ดูเยอหยิ่งของเขาอย่างอ่อนโยน และสะท้อนประกาย ในดวงตาสีเทาราวกับสีน้ำแข็งในเงามืด

ชายหนุ่มแต่งชุดสูทสากลสามชิ้นครบส่วนราวกับกำลังจะไป งานเลี้ยง ช่างไม่เข้ากันกับบรรยากาศห้องนอนแขกเรียบๆ

เขาดูอันตรายมากกว่าทุกครั้ง

อันที่จริงเขาก็เป็นอย่างนี้ทุกครั้งที่เจอกัน...

เติบโตขึ้น...

แกร่งจนกระทั่ง...

ดุจัน...

และมีเงื่อมเงาของความอำมหิตติดตามตัวเข้มข้นมากขึ้นทุกที "พี่ได้ข่าวว่าคุณน้อยจะประกาศหมั้นกับลูกชายของอัยการสง่า คินนี่"

คำแรกที่เขาเปิดบทสนทนากับเธอ เขาเริ่มด้วยการถามแต่ใน ทางเสียงนั้นมีคำตำหนิตัดแน่นอนอยู่ในที่

ลัภยาทรงตัวขึ้นนั่ง เซ็ดมุมปากที่เปรอะน้ำลายจากการนอนคว่ำ หน้าหลับคาหนังสือกับแขนเสื้อยืด ส่วนอีกมือหนึ่งก็เสยผมยาวดำขลับ หยักศกเป็นลอนน้อยๆ ของตนไปข้างหลัง เผยให้เห็นดวงตาดำสนิท วาวววมกลมโต ล้อมด้วยกรอบขนตาวาวสวย

กิริยาเอื่อยเฉื่อยเกียจคร้าน ไม่ตระหนกตกตื่นกับการปรากฏตัว ของเจ้าชายแห่งความมืดสร้างความขจัดใจให้คารม หากในขณะเดียวกัน ก็มีความพึงใจแผ่ชานอยู่ลึกๆ เขาดึงผ้าเซ็ดหน้าใหม่สีขาวมันวาวจาก

กระเป่าเสื้อสูท ขยับตัวยื่นมือไปหมายจะช่วยเช็ดหน้าให้เธอ ทว่าหญิงสาวกลับสะบัดหน้าหนี เม้มปากแดงอ้อมอย่างกับผลเชอร์รี่ ชมวดคิ้วจนหน้ายับยู่

"ไม่ต้อง" เสียงเสนาหะแต่ดูล่งข้อความตรงถึงเขา ทำเอาคนที่ได้รับการนับหน้าถือตาพอสมควรในโลกมีดชะงักมือ

แต่แทนที่จะโกรธ หน้าบูดๆ ของเธอกลับทำให้เขาเริ่มสงบลง เพราะมันเป็นดวงหน้าที่เขาได้อาศัยเป็นที่พึ่งทางใจมานั่นนาน

การมยัดผ้าเช็ดหน้ากลับคืนกระเป่าอย่างไม่สนใจจะพับมันให้ตึงเต่ง ในขณะเดียวกันดวงตาคมก็จับจ้องเธออย่างกระหายจะเก็บทุกภาพของเธอไว้ด้วยเวลาที่มีเพียงนิดเดียว

"...คุณน้อยอยู่บ้านคนอื่น" เขาเสไปอีกรื่อง "ทำให้คนของพี่เสียเวลาไปประตุ"

สัปดาห์ปากชำเลื่องไปทางนาฬิกาปลุกบนโต๊ะเขียนหนังสือซึ่งบอกเวลาหกโมงครึ่ง ต่างจากทุกครั้งที่เขามักจะมาในเวลาตีกตี้นเที่ยงคืน

"มันก็คงจะง่ายกว่างัดเหล็กตัด"

"ชื่อ"

"มาทำไม"

"คิดถึง"

"เฮอะ"

"แล้วก็มาเพราะได้ยินว่าคุณน้อยจะหมั้นด้วย"

"ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับคุณ"

"คุณ?" ชายหนุ่มสะดุดหู "เดี๋ยวนี้เรียกพี่ว่าคุณแล้วหรือ"

"โตแล้ว อายุห่างกันเยอะด้วย" สัปดาห์ตอบพลางคลานไปหยิบเสื้อกันหนาวที่ถอดทิ้งไปตอนไหนไม่รู้มาสวมทับชุดอยู่กับบ้านขาลันเสื้อยืด ก่อนจะนั่งเหมะอยู่ห่างเขายิ่งกว่าเดิม "จะให้เรียกเหมือนเพื่อน

กันเหมือนเก่าได้ยังไง"

คารมมองเธอหนึ่งอย่างพยายามจะอ่านความคิดเธอให้ออก หากเป็นคนอื่นเขาคงไม่แม้แต่จะยอมเสียเวลาทำอะไรไร้สาระพวกนี้ แต่เพราะเป็นเธอ...เขาถึงได้ยอมข่มใจนั่งดูผู้หญิงคนหนึ่งเหยียบย่ำหัวใจเขาอย่างเลือดเย็น

"คุณน้อยอย่าทำอย่างนี้กับพี่นะ พี่จะไม่ทน"

"น้อยทำอะไร"

"จะหมั้นกับคนอื่น"

"นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของน้อย"

"ไม่ใช่"

"ใช่"

คารมเม้มริมฝีปากบางเฉียบด้วยสีหน้าที่หากเป็นลูกน้องเขาเห็นคงแทบเป็นลม "ชีวิตของพี่เป็นของคุณน้อยนะ อย่าทิ้งขว้างกันง่ายๆ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าไม่เตือน"

"ทำไม จะฆ่าทิ้งเหมือนคนอื่นหรือไง"

"ใครฆ่าใคร"

สัปดาห์ต้องอดกลั้นไม่ตะโกนใส่หน้าเขาให้คนในบ้านแตกตื่น

นับตั้งแต่เกวลีถูกฆ่าตายอย่างปริศนาเมื่อราวสามปีก่อน อัยการส่งซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากศาลและหัวหน้าอัยการให้เข้ามาช่วยพิทักษ์ทรัพย์สินสมบัติที่ตกเป็นของสัปดาห์ตามกฎหมายหลังสัปดาห์เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้ ได้เผื่ออิทธิพลอย่างเจียบๆ อยู่ในไร่ของเธอ ตอนนี้ในไร่มีแต่คนของเขาคอยควบคุม แม้เมื่อเธออายุครบยี่สิบแล้วและเขาหลุดจากการเป็นผู้ดูแลเธอ ตำแหน่งหน้าที่การงานในไร่ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงไม่ ยิงระยะหลังเขายังรักคิบบ ส่งลูกชายคนโตของเขามาสนิทสนมกับเธอจนมีข่าวลือไปทั่วว่าอาจตกลงปลงใจกัน หูตาของสง่ายิ่งมากถึงขนาดวาระหว่างที่เธอมาพักอยู่บ้านนายอรรณู บ้าน

ข้างๆ ซึ่งเคยเป็นบ้านของข้าราชการเล็กๆ คนหนึ่ง ตอนนั้นก็กลับกลายเป็นของใครไม่รู้...ที่นั่นว่าเป็นญาติของอัยการสง่า

เธออาจจะโกรธการมาแต่การเอาแต่อารมณ์เป็นใหญ่ไม่ใช่เรื่องควรทำ

สัปดาห์เรียนรู้มันมานานักแล้วนับตั้งแต่รู้ความ ที่สำคัญ...แม้จะโกรธเขามาก เธอก็ไม่เคยนึกอยากให้การมาเจ็บตัว

เขาเป็นคนใช้คนแรกของเธอ เป็นตั้งแต่เธออายุได้สิบสามและเขาเกือบยี่สิบ และเพราะความไร้เดียงสาในวัยเยาว์ครั้งนั้นถึงทำให้เธอต้องผูกพันกับเขาจนดั้นไม่หลุด

สัปดาห์ช่วยชีวิตการ และเขาก็คิดว่าชีวิตจิตใจของเขาเป็นของเธอ

เมื่อก่อนสัปดาห์ไม่รู้ว่าคุณรู้สึกของเขาจะหนักแน่นดังภูผาจึงไม่ได้คัดค้านหรือท้วงติง ใครเลยจะรู้ว่าเมื่อเธอและเขาเติบโตขึ้นความรู้สึกนั้นจะใหญ่โตตาม

ถ้าหาก...มันจะมีแค่นั้น เธอคงจะพอรับไหว แต่ไม่ใช่...ก่อนหน้านี้เธออาจจะมองไม่เห็น วันนี้เธอโตแล้วและมองคนเก่งขึ้น

การเป็นผู้ชายที่น่ากลัว...

ความกล้าโลกแต่อ่อนเยาว์ในเรื่องรักของเขาแปรไปตอนไหน สัปดาห์ไม่ทราบ แต่แวตาที่มองเธอราวกับทุกสิ่งในโลกนี้ขึ้นอยู่กับการบัดนี้ชัดเจนจนไม่อาจปฏิเสธว่าไม่จริง

ดวงตาสีเทาที่เคยแวววาวดีใจเหมือนเจ้าตูบจรจัดที่บังเอิญโชคดีได้เจอกันนานๆ หน กลายเป็นนิ่งและคมปลาบราวกับแห่งน้ำแข็งอันแหลมคมที่ซุกซ่อนอยู่ใต้พื้นหิมะที่เรียบเนียน

มองเผินๆ ก็ขาวดี แต่ใครเลยจะรู้เท่าเธอว่ามันเอาเรื่อง ซ่อนความอำมหิตเลือดเย็น

หัวใจของเธอเจ็บแปลบทุกครั้งทีคิดว่าเขาเป็นคนที่เธอไม่สมควรจะให้ความสนิทสนม...ไม่ควรมอบหัวใจ

"คุณฆ่าเขาใช่ไหม คุณแก่กับนายเบี้ยว...คาม"

ในที่สุดเธอก็ถาม...

การมองเธอนิ่งสักพักก่อนจะแค่นเสียงหัวเราะ "คุณน้อยถามเรื่องนี้กับพี่ได้ยังไงกัน"

"แล้วคำตอบล่ะ"

"ไม่..." เขาจ้องตาเธออย่างซื่อตรง "ไม่ได้ฆ่า"

ลึกลับไม่เชื่อ...แต่ก็ไม่มีหลักฐาน

เธอผูกพันกับเขา...ด้วยเรื่องราว ด้วยเหตุการณ์ ใจหนึ่งจึงอยากเชื่อ หากอีกใจหนึ่งซึ่งมีความชาญฉลาดคอยสนับสนุน มันไม่เคยละวางจากการกล่าวหาเขาเลย

"เลิกถามเรื่องนี้เถอะ" ชายหนุ่มทำหน้าที่เป็นอย่างดีที่มักจะเป็นสีหน้าตั้งเดิมของเขาเสมอเมื่อได้พบกัน "พี่จะบอกคุณน้อยว่าอย่าหั่น"

"ทำไมคะ ถ้าเป็นเพราะเรื่องสุขสมบัติ มันก็ไม่ได้สำคัญอะไรกับน้อยนักหรอกค่ะ บ้านไร่ที่ไม่เคยมีโอกาสได้ดูแลตั้งแต่ลุงชัยตายไปเนี่ย อีกร้อย...ลุงอำทันทน์ก็พยายามดิ้นเงินมาเตรียมไว้ให้น้อยใช้ตั้งมากมายแล้ว พอจะใช้ไปจนตาย"

"หยุดตีความความรู้สึกของพี่เป็นเรื่องเงิน คุณน้อยก็รู้ว่าทำไม"

"น้อยไม่รู้"

"ไม่รู้?" เขาขมวดคิ้วบ้าง บุคลิกที่ปกติจะเรียบเฉย ไม่ยินดียินร้ายกับผู้คนรอบข้างเริ่มบิดเบี้ยว "ไม่รู้หรือไม่คิดจะรับรู้"

"ใช่ น้อยไม่อยากรับรู้หรอก ใครจะมา ใครจะไป ใครจะฆ่าใคร มันไม่ได้ทำให้ชีวิตน้อยดีขึ้น"

"คุณน้อย..." เขากัดฟัน "หยุดทำร้ายจิตใจพี่ได้แล้ว"

"น้อยไม่ได้ทำ คามคิดเอาเอง"

"พี่ไม่ได้คิดเอาเอง ถ้างั้นทำไมไม่ร้องเลยล่ะ ร้องว่ามีคนเข้ามาจะฆ่า มีโจรเข้ามาปล้น!"

"จะฆ่าไอ้ใหม่" สักยาตัดพ้อเขาด้วยความโกรธระคนเสียใจ "จะฆ่าก็ฆ่าเลยสิ ฆ่าเลย ไม่ร้องด้วย จะได้จบสิ้นกันสักที ถ้าชีวิตมัน ยากขนาดนี้ละก็ ฆ่าเลย!"

"คุณน้อย!" การมเคลื่อนตัววูบเดียว สักยาก็ตกอยู่ในอุ้งมือของ เขาอย่างไม่มีโอกาสได้ตั้งตัว

เรือนกายสูงใหญ่อย่างพวกลูกครึ่งไทย-รัสเซียของชายหนุ่ม คร่อมอยู่เหนือร่างที่โดนกดให้นอนราบกับพื้นเตียง ดวงตาสีเทาเย็นเยียบ สาดประกายแรงกล้าของอารมณ์ที่พุ่งขึ้นสูง

สักยามองตอบดวงตาของเขาด้วยความตระหนกและตื่นกลัว เนื่องเพราะนั่นเป็นครั้งแรกที่การมแสดงท่าทางคุกคามเธอ

ความรู้สึกของเธอไม่ผิดพลาด เขาดูโหดร้ายมากขึ้นทุกครั้งที่เจอกันจริงๆ... เธอไม่ได้คิดไปเอง

"จะฆ่าแล้วไอ้ใหม่ เบื่อแล้วสิ..."

"เลิกยั่วโหดกันสักที มันไม่มีประโยชน์หรอก พี่ไม่เคยคิดจะทำร้ายคุณน้อยแม้แต่ปลายเล็บ"

"แล้วไอ้ที่ทำอยู่นี่มันคืออะไร"

การมพยายามสะกดลมหายใจไม่ให้หลุดเอากลิ่นกายหอมอ่อนๆ ของหญิงสาวเข้าร่างตน เพราะมันอาจจะทำให้เขาคั่งขึ้นมาไม่วินาทีใดก็วินาทีหนึ่ง

เขารักเธอ...

รักมากที่สุด...

เมื่อก่อนเคยคิดเจียมตัว รู้ว่าตนเองมันชั่วเกินจะอาจเอื้อม แต่ทันทีที่ได้รู้ว่าสักยาจะกลายเป็นของคนอื่น เป็นของชายอื่น เขาก็หมด การยับยั้งชั่งใจ

ก็ถ้าหากจะปล่อยให้เธอเป็นของคนอื่น ทำไมเขาจะครอบครองเธอเอาไว้เองไม่ได้

"...คุณน้อยรู้ดีว่าทำไม คุณน้อยต้องจำได้สิว่าทำไมเราสองคนต้องเป็นแบบนี้ นึกสิ..."

"ไม่ น้อยจะไม่คิดถึงมันอีก"

"ต้องคิด..." สีหน้าของเขายามทอดกายลงทาบทับเรือนกายนุ่มทั้งรุ่มร้อนทั้งเจ็บปวด ยิ่งเมื่อได้กอดคนที่พยายามดิ้นรนแต่ก็รู้อยู่แกใจว่าหนีไม่พ้น เขาก็สัมผัสได้ถึงเคঁกลางแห่งพายุ

พายุที่เตรียมจะโหมให้ชีวิตของเขาก้าวไปสู่จุดจบ กระนั้นกรรมก็ยอมเสี่ยงด้วยลมหายใจสุดท้ายก่อนดับสูญเพื่อให้ได้เป็นเจ้าของเธอ

"คิดสิ..." เขากระซิบบอกเธอ "ทบทวนดูให้ดี แล้วคุณน้อยจะจำได้ว่าคุณน้อยเป็นของพี่ ไม่มีวันเป็นของคนอื่น!"

บทที่ 1

แม้จะเป็นอีกหนึ่งวันที่ไม่ได้แตกต่างจากช่วงเวลาเดียวกันนี้ของทุกปี ทว่านับแต่วินาทีที่ได้ยินเสียง 'เขา' ทุกสิ่งในชีวิตของลักษาก็เปลี่ยนราวกับการระเบิดของดวงดาวที่ทำให้ชาติพันธุ์หนึ่งล่มสลายไป

เช้าวันที่หมอกลงจัดจนทั่วทั้ง 'ไร่สบชัย' ตกอยู่ในบรรยากาศขมุกขมัว แสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณไม่อาจส่องสาดทะลุผ่านหมอกถึงพื้นดินจนเห็นต้นไม้ใบหญ้าเป็นเพียงเงาที่ปราลเลื่อน ลักษาได้ยินคำถามเรียบง่ายดังขึ้นขณะที่หัวถึงน้ำท่าจากเหล็กเดินตัวเอียงพันเงาระเบียงที่เจ้าของสร้างให้กว้างจนยื่นเลยตัวบ้านแบบปีกไม้ออกมา

"หัวถึงอย่างนั้นจะตักน้ำได้หรือ"

เด็กหญิงถึงกับสะดุ้งเสือกโดยไม่ได้ตั้งใจ อาจเพราะนี่เป็นเช้าของอีกวันที่เธอตื่นขึ้นมาพร้อมน้ำตาแห่งความเดียวดาย เมื่อได้ยินเสียงคนแทรกความสดในสายหมอกตอนเช้า หัวใจที่บาดเจ็บจนอ่อนไหวเกินไปจึงกระตุกอย่างแรง มันระรัวแรงราวกับมีมีไฟฟ้าจัดมาควบอยู่ในอก เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นสบตากับเจ้าของเสียงที่เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง เขายืนเอนตัวมาข้างหน้า คอกเท้าอยู่บนราวระเบียง จุดสีแดงเล็กๆ

ที่วาบขึ้นเป็นระยะในหมอกหนาเย็นขึ้นทำให้รู้ว่าฝายนั้นกำลังสับสนหรือทอดอารมณ์ เขาสวมเสื้อคลุมผ้าขนหนูสีขาวตัวเดียว ผูกเชือกตรงเอว หมิ่นเหม่ อวดท่อนขากับแผงอกกว้างที่น่าจะยังแข็งแรงได้อีกเมื่อผ่านเวลาช่วงนี้ไปสักสี่ห้าปี

สัปดาห์ไม่แน่ใจในแววตาของเขาในเบื้องต้น...เหมือนว่าประกายสีเทาในดวงตาคู่นั้นมองเธอราวกับเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เป็นของที่เห็นได้ทั่วไป เพียงแต่ต้นไม้ต้นนี้บังเอิญสนทนาได้และอยู่ใกล้ตัวที่สุดจึงเอ่ยปากด้วยไปอย่างนั่นเอง

เขาเบื่อ...ใช่ สัปดาห์รู้สึก ครั้นแล้วชายหนุ่มก็ช่วยให้เธอแน่ใจด้วยระบายนมหายใจสั้นๆ

"เดินยังตัวเอียง"

ท่าทางที่เขาใช้คุยกับเธออย่างเสียไม่ได้ทำให้สัปดาห์ค่อยๆ ลืมอาการตระหนกตกตื่นของตนเมื่อครู่คล้ายมันไม่เคยเกิดขึ้น ตรงกันข้ามกลับเริ่มมีความหมั่นไส้ปรากฏขึ้นในห้วงความคิดเธอ

อุตสาห์สะดุ้งเฮือก...แต่คนก่อเรื่องกลับไม่รู้ไม่เห็นว่าการกระทำของตนทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนและเสียอารมณ์เพียงใด

สัปดาห์ทำหน้าบูด ยิ่งเมื่อมองแล้วรู้ว่าอีกฝายเป็นใคร เธอยิ่งโกรธเปล่า เด็กหญิงไม่เคยเห็นเขามาก่อน ไม่รู้จักมักจี่กันเป็นการส่วนตัว แต่ที่รู้ว่าเขาเป็นใครก็เพราะเหตุการณ์ทำนองนี้ใช้ว่าไม่เคยเกิดขึ้น

เวลาที่ 'ลุงซัย' ไม่อยู่ เกวลีมักจะพาผู้ชายมาค้างให้เด็กในบ้าน เอาไปนินทาได้เสมอ ซึ่งก็มีหลายคนเคยส่งเสียงทักเวลาเห็นเธอเดินหัวถึงน้ำตัวเอียงผ่านใต้ระเบียง จะยกเว้นคนหนึ่งที่พิเศษหน่อยก็ตรงวันนี้หมอกลงจัด ทิวท้งไรเงียบส่งดไรเสียงแมลง และเธอเพิ่งพ้นจากการทดลองอายุครบสิบสามปีด้วยการร้องไห้จนหลับไป มีหน้าซำพเธอตกใจ ตานี้อย่างหน้าเบื่อหน่ายใส่อย่างคนไม่รู้ความผิดของตน

อันที่จริงเธอควรจะไปเสีย ไม่สนทนากับเขา แต่สัปดาห์ไม่ได้
ไว้มารยาทขนาดใครทักใครถามแล้วจะสะบัดหน้าเหม็นเหมือนรังเกียจ
รังอน

"ได้ไม่ได้ก็ทำอยู่ทุกวัน"

"แล้วจะตักน้ำไปทำอะไร ไม่มีน้ำก็อกใช้หรือไง" เขาถามขณะ
สูดควันจากบุหรี่ในมือเข้าปอด

สัปดาห์ถอนหายใจเฮือกอย่างชนิดตั้งใจให้เขารู้กันไปเลยว่าเธอคิด
อะไรอยู่

ใช่...เธอทำท่าเหมือนเขาถามคำถามโง่ๆ

"มีมันจะกินน้ำก็อกได้ยังไง"

ชายหนุ่มเงยไปปาดเหงื่อหนึ่งแต่ดวงตาคมกริบทอดจับมาที่ดวงหน้า
ของเธอราวกับเพิ่งเห็นอีกฝ่ายชัดเจนเป็นครั้งแรกตั้งแต่เอ่ยปากทัก
สัปดาห์ลอบเบ้าปาก มีความสับสนใจเกิดขึ้นในอกน้อยๆ อารมณ์ค่อยดีขึ้น
มาหน่อย

และเมื่อชนะแล้วต้องรีบหนีถึงจะถูก

"ไปนะ"

"เด็กเลี้ยงม้าหรือเรา"

คารมยิงประโยคใจร้ายใส่ก่อนเธอจะหอบเอาชัยชนะหนีไป ส่งผล
ให้เด็กหญิงชะงักเท่า เงยหน้าขึ้นสบตากับเขาอีกครั้งหนึ่ง

สัปดาห์เห็นรอยยิ้มมุมปากที่เขาพยายามซ่อน...แต่ก็เหมือนไม่ซ่อน
...หลังฝ่ามือที่ถือบุหรี่ยุ่นั้น

เด็กหญิงยิ้มปาก มองเขาตาวาววับ...ใจหนึ่งอยากด่า แต่เหมือน
อายุที่เพิ่มมากขึ้นมาอีกปีจะทำให้เธอรู้จักความซับซ้อนของการเป็น
ผู้ใหญ่มากขึ้น แม้ไม่ถูกใจก็ไม่อาจโพล่งอะไรออกไปให้เสียงต่อการ
เกิดเรื่องเกิดราวดังเช่นที่เคยเกิดมาแล้วตอนเธอยังเด็กกว่านี้

ใช่ ว่าเขาไม่ได้หุรอก เพราะแม้ฐานะที่แท้จริงของเธอจะไม่ใช่

เด็กรับใช้หรือบริวารในไร่สบชัย แต่ลุงชัยก็ไม่ได้ให้เกียรติเธอจนกลายเป็นคุณหนูผู้เลิศเลอ

สัปดาห์เป็นแค่ลูกติดท้องแม่มาตอนที่แม่แต่งงานกับสบชัย แล้วแม่ก็บังเอิญมาตายหลังเธอเกิดมาได้แค่ปีครึ่ง ในขณะที่ยังไม่ได้ให้ลูกชายแก่สามีเลยสักคน ยังดีที่ลุงชัยของเธอไม่ใจไม่ใส่ระกำจนสามารถทิ้งเด็กหญิงตัวเล็กๆ อย่างสัปดาห์ เพียงก็เลี้ยงมาอย่างตามมีตามเกิด คนงานในบ้านรู้ว่าเธอเป็นคุณหนูจึงให้ความเคารพตามสมควร...คือเคารพต่อหน้าเจ้าของไร่แต่ลับหลังเห็นเธอเป็นของนารำคาญ

หลังแม่ของเธอตายไปได้ราวสองปี ลุงสบชัยก็แต่งงานใหม่อีกกับเกวลีซึ่งยังสาวยังสวยและอายุห่างกันถึงยี่สิบปี แต่ผ่านไปนานเกวลีไม่มีลูกให้เสียที ระยะเวลาสองสามปีมานี้ลุงสบชัยจึงทำแต่งงานอย่างเดียวไปกรุงเทพฯ ที่กินานเป็นสิบๆ วันเป็นเหตุให้ภรรยาสาวสวยลักลอบพาผู้ชายมาค้างในบ้าน

สัปดาห์เคยได้ยินป้าพิมลแม่ครัวโหวกเหวกกับสามีของตนซึ่งเป็นหัวหน้าคนงานไร่รวมถึงเด็กรับใช้ในบ้านอีกสองคนซึ่งก็เป็นลูกๆ หลานๆ ของตนอยู่บ่อยหน เรื่องที่รือจะซ้ำเติมเกวลียามร่วงหล่นลงจากแท่นแต่ผ่านมาหลายปีแล้วก็ยังไม่เห็นแว่วว่าป้าพิมลจะได้ทำตามตั้งใจ

เมื่อก่อนสัปดาห์ไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมเกวลีทำไม่ได้แต่ลุงชัยก็ยังให้ภัย ตอนหลังค่อยรู้จากป้าพิมลที่แม่จะเกรงใจเจ้านายของตนแต่ก็ยังอดปากนิหนทาไม่ได้ว่าลุงชัยรักเกวลีมากจนไม่สามารถตัดใจได้ลงค่าที่ตัวเองแก่แล้วและรูปชั่วตัวดำ การได้เมียสาวสวยมาอยู่เคียงข้าง... ถึงจะไม่มีลูก...ก็ยังได้ชื่นอกชื่นใจ ขนาดนายเบี้ยวสามีของป้าพิมลซึ่งเป็นถึงคนสนิทเคยเลียบๆ เคียงๆ บอกเจ้านายเรื่องผู้ชายของเกวลีแล้วยังโดนคาดโทษไม่ให้พูดเรื่องนี้อีก นี่จึงแปลได้อย่างเดียวว่าสบชัยรู้พฤติกรรมของภรรยาดี แต่เกวลี 'ครอบงำ' เสียอยู่หมด

สัปดาห์เรียนรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าการกระทำของเกวลีเป็นเรื่อง

ชั่วช้า และคนที่ร่วมกระทำย่อมไม่พ้นคนจำพวกเดียวกัน ดังนั้นเธอจึงคิดว่ามันไม่ถูกต้องที่ผู้ชายตรงหน้าจะดูถูกเธอ

"เราไม่ใช่คนเลี้ยงม้า"

เด็กหญิงเน้นคำซ้ำชัด ดวงตาสีคนมีประกายวาววับชวนคนจับจ้อง ดวงอาทิตย์ที่โตสูงขึ้นฟ้าอย่างช้าๆ ช่วยให้ทัศนียภาพชัดขึ้นทีละนิด ในความคิดของคารมเห็นว่าเด็กคนนี้สวยเสียจริง เป็นเด็กผู้หญิงที่สวยงามจนเขาแน่ใจว่าโตขึ้นต้องงามอย่างหาตัวจับยาก แก้มนั้นจะยุบลงเล็กน้อยเมื่อเวลาผ่านไปอีกสักสามสี่ปีส่งผลให้หน้าเรียวขึ้น ในขณะที่จมูกโด่งจนเกือบจะขึ้นสันและปากเล็กแดงจัดอย่างกับผลเชอร์รี่นั้นจะเด่นชัดขึ้น เมื่อประกอบเข้ากับคางมนเกือบแหลมและใบหูได้รูปดูนุ่มนวลจะยิ่งส่งให้คมแบบผู้หญิง

คารมยิ้มมุมปาก เขาไม่ได้คิดลามกอะไรเลย...สาบาน เขาแค่มองความจริง และความจริงก็คือเด็กผู้หญิงคนนี้รับรู้สารทาบที่เธอส่งไปถึง เธอโกรธที่ถูกดูถูกว่าเป็นเด็กเลี้ยงม้าและดวงตาแสดงความถือตัวของเธอก็ยังชื่อตรงและบริสุทธิ์ราวกับอัญมณีน้ำงามสีแดงเพลิง ดวงตากลมโตของเธอไว้แววดูถูกเขากลับ ไม่มีการพยายามทำให้เขาเจ็บปวดด้วยวิธีการอื่น

เธอแค้โกรธ...โกรธอย่างชื่อตรง ไม่ได้พยายามแก้แค้นเอาคืน ด้วยการทำให้เขาเจ็บใจจากการดูถูก

ซึ่งหากเธอจะทำอย่างนั้น เขาก็ไม่สนใจเพราะเจอมายะเยอ เธอไม่เหมือนคนอื่น...ยังไม่เหมือนผู้ใหญ่ที่อยู่รอบตัวเขาคาร์มพอใจ...ขยับหูรีในมือกับราวระเบียง

เขากำลังจะหาเรื่องคุยหรือแหย่เด็กเล่นอีกสักหน่อยแต่เกวลกลับปรากฏตัวขึ้นด้านหลังชายหนุ่มเสียก่อน

ทั้งคารมและเด็กหญิงต่างชะงักเมื่อหญิงสาววัยสามสิบต้นๆ

อวบอิมไปทั้งเนื้อทั้งตัว แต่งตัวหมิ่นเหม่ยิ่งกว่าชายหนุ่ม ยุรยาตร ออกมายืนเคียงคู่และคลอเคลียเขา มือเรียวยาวราวกับไม่ใช่ภรรยา ของชาวไร่สอดผ่านสาบเสื้อคลุมผ้าขนหนูของเขาเข้าไปไล้บนแพงออก อย่างยั่วยวน

"ทำอะไรอยู่หือ คาม..."

ชายหนุ่มเก็บกลิ่นลมหายใจแห่งความเบื่อหน่ายไว้ในอก เขา ไม่เคยปล่อยให้ใครล่วงรู้ความรู้สึกที่แท้จริงโดยเฉพาะกับผู้หญิงที่ ได้รับการฝังหัวมาตั้งแต่เพิ่งแตกเนื้อหนุ่มว่าเป็นเหมือนเงินเหมือนทอง สำหรับคนอาชีพอย่างเขา

วิธีชู้ตทรัพย์สมบัติจากพวกเธอต้องทำอะไร เขาทำมาจน เชี่ยวชาญ เรื่องจะให้ทำหน้าที่เบือใส่ลูกค้ำเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้

การมละสายตาจากดวงตาสวยประทับใจของเด็กหญิงกลับมาที่ เกวลี ก่อนจะก้มลงกระซิบสิ่งที่เธออยากฟัง หลังจากนั้นก็พากันกลับ เข้าไปในบ้าน

สัปดาห์ปากยื่นแล้วหมุนตัวเดินหัวถึงน้ำตัวเอียงจากไป แม้กระนั้น ในใจก็ยังรู้สึกโล่งที่เกวลีไม่ทันสังเกตเห็นเธอ เพราะหญิงสาวให้ ความสนใจผู้ชายของตนมากกว่า

กระบวนการหึงผัวแต่ไม่รักนวลสงวนตัวเป็นคุณสมบัติอันน่าฟัง ของเกวลีที่ใครก็ไม่มีสิทธิ์ติเตียน

เธอร้ายจริง...

ช่วงที่หญิงสาวรู้ว่าสัปดาห์ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของสามี เกวลีทะเลาะกับ สบชัยบ่อยหน ครั้งหนึ่งสบชัยพรอหยิกที่แขนของสัปดาห์แล้วสบ ฉนรู้ว่าเป็นฝีมือเกวลี เขาก็เ็ดและคาดโทษภรรยาว่าอย่าได้รังแกเด็ก ด้วยวิธีการสารเลวแบบนี้ กระนั้นสบชัยก็ไม่อาจปกป้องเธอได้อย่าง พ้อจงอาจปกป้องลูก เพราะเกวลีผู้รู้ว่าสามีรักจนถึงขั้นหลงเธอไม่ยอม สงบเสงี่ยมถูกด่าทออยู่ฝ่ายเดียว

วันนั้นทั้งคู่ทะเลาะกันด้วยเรื่องของสัญญาฉบับบ้านแทบแตก และก็เป็นวันแรกที่ทุกคนในบ้านหลังนี้มี 'หัวข้อ' ใหม่ให้หยิบยกขึ้นมา อย่างเห็นเป็นของเล่นฆ่าเวลา โดยยึดถือเอาจากคำพูดร้ายกาจของเกวลี 'แกจะเลี้ยงตั๋ยนั่งน้อยไว้เป็นเมียอีกคนໃใหม่ไ้แกถึงได้ ปกป้องมันขนาดนี้ กูไม่ยอมทรอก รู้ไว้ด้วย!'

มันเป็นความคิดชั่วๆ...

แต่คนเราก็พร้อมจะระแวงและคิดตามเพราะมันสนุก

สัญญาจำได้ว่าหลังจากนั้นลุงชัยก็ไม่มีใครเข้ามายุ่งกับเธอ เขาห่างเหิน กว่าเดิม จากที่เลี้ยงดูอุ่มชูเป็นอย่างดีก็เหลือแค่ถามไถ่และสอบถาม ดูแลกันตามหน้าที่ มีหน้าซ้ำป่าพิมลแม่ครัวและคนงานในบ้านคนอื่น ยังเริ่มพูดเริ่มถามเธอเกี่ยวกับเรื่องโตขึ้นจะเป็นเมียของสบชัยอีกคน อย่างสนุกสนาน

'เป็นเมียนายดีใหม่ นั่งคุณน้อย นายตายแล้วเอ็งจะได้เป็นเศรษฐินี ึง'

หรือไม่ก็...

'อย่าได้คิดเซียวนะเอ็ง จะโดนเมียนายแหกอกเอา มันร้ายจะตาย คบชู้ตำตาผัวยังไม่ว่าเลย มันแน่ขนาดนั้น'

สัญญารังเกียจการละเล่นของพวกผู้ใหญ่พวกนั้นเพราะพวกเขา ไม่คำนึงถึงจิตใจของเด็ก แต่เธอก็สนใจเพราะไม่สามารถไปปิดปากใครได้

ทุกๆ อย่างบีบให้สัญญาเข้าใจด้วยสำนึกในส่วนลึกว่าเธอจะไม่มี วันสงบสุขได้อีกต่อไปในบ้านหลังนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเกวลียื่นข้อเสนอ ให้สบชัยสร้างบ้านเล็กให้เธอแยกไปอยู่คนเดียว...ห่างกันเพียงสิบกว่า ก้าวก็ยังดี ทั้งสบชัยและสัญญาต่างเห็นด้วยเพราะตอนอยู่บ้านใหญ่ สบชัยก็ห่างเหินเธอไปแล้ว คนร่วมบ้านก็ร้ายกาจเหลือทน ยิ่งคนอื่นๆ ยิ่งไม่เคยมาวิสาสะ การแยกไปอยู่คนเดียวจึงไม่กระทบกระเทือนใจ

ของสัฎยาลัฎเท่าไร ลัฎที่ตั้ยังคงต๑องฟัฎระลัฎกอยู่เสมอจึ้มีเพ็้ยงเกวลัฎอยู่
ที่ไ้หนต๑องอยู่ให้ห๑างไว้เพ็้ยหลัฎกเล็้ยงความยุงัฎยาก

ล๑ำหรับเธอ การที่ผู้ช๑ายคนนั้นช๑่วยพาเกวลัฎไปจากเธอโดยั้ไม่ทำั้ให้
เร็้องยุงัฎกระเล็้นกระส๑ายมาโดนั้บเป็นความดีของเข๑แล้ว

บทที่ 2

สัปดาห์ใช้เวลาในการให้อาหารและแปรงขนม้าทั้งหมดสี่ตัวร่วมกับพี่แต้วซึ่งเป็นลูกของคณงานในไร่คนหนึ่งและมีอายุไล่เลี่ยกับเธออยู่ในคอกม้าราวสองชั่วโมงครึ่ง ท้องฟ้าก็กระจ่างแจ่มราวกับหมอกหนาเมื่อเช้ามีตเป็นเรื่องไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เด็กหญิงเดินกลับไปยังที่พักด้านหลังเรือนใหญ่ อาบน้ำอาบท่าแต่งตัวใหม่ ทิ้งเสื้อผ้าที่มีกลิ่นสาบจากโรงม้าติดเต็มไว้ในตะกร้าริมประตูโดยตั้งใจว่าจะกลับมาซักหลังออกไปเติมพลังให้ท้องที่เริ่มร้องโครกสกักครู้

ความจริงสบชัยเคยบอกว่าหน้าที่ซักเสื้อผ้าของทุกคนในบ้านเป็นของพี่ดวงใจ หลานสาวของบ้านพิมล แต่ดวงใจก็เหมือนคณงานคนอื่นๆ ที่ถูกบ้านพิมลสั่งสอนไว้ว่าให้ทำดีต่อเธอเฉพาะตอนที่ลูงชัยอยู่

สัปดาห์ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องเดือดร้อนอะไร ไม่ซักเสื้อผ้าให้ เธอซักเองก็ได้ เพราะแค่ยกตะกร้าผ้าไปที่ลานซักล้างริมคลองซุดที่ซึกน้ำมาจากแม่น้ำเข้ามาในไร่แล้วฉวยเอาผงซักฟอกแถวๆ นั้นมาใช้ ซักเสร็จก็ตาก แห้งแล้วก็เก็บไว้ในบ้าน พวกซุดนักเรียนที่ต้องรีบแต่ไม่มีเตารีด

ส่วนตัวเธอก็ปล่อยให้มันยับยั้ง พอสวมไปโรงเรียนแล้วคุณครูทัก ก็บอกไปตามตรงว่าไม่มีคนริดเลื้อ หลังจากนั้นลุงชัยก็รู้เรื่องโดยที่เธอไม่ต้องพูดให้เหนื่อย

เรื่องราวในไร่สบชัยซึ่งเป็นสวนยางขนาดใหญ่ในภาคอีสาน รวมทั้งมันสำปะหลัง พริก อ้อย ไม่ใช่เรื่องลับสำหรับคนในจังหวัดเลยเพราะสบชัยนับเป็นคนมีฐานะดีมากคนหนึ่ง เมื่อเกิดความผิดปกติขึ้นกับเธอ ลุงชัยจะต้องรู้เรื่องด้วย และเธอก็ไม่ใช่เด็กโง่ที่จะยอมทุกข์ทรมานคนเดียว

อายุตั้งสิบสาม...กำลังจะเป็นสาวอย่างที่เกวลีว่า แน่หนอนว่าสักยาต้องเรียนรู้การเอาตัวให้รอดในขณะที่ไร้คนปกป้องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเหมือนคนอื่น มีหน้าข้าเพื่อนๆ ที่โตเกินตัวในชั้นเรียนเดียวกันก็หึงปลอบโยน เอาใจช่วย บางครั้งบางครั้งอาจจนจนคิดจะช่วยแก้เผ็ดคนงานในบ้านเธอต่างๆ นานา

สักยาอาจจะเคยคร่ำครวญหาคนที่จะมาปกป้องคุ้มหัวอย่างแม่กับพ่อแล้วหลายหน แต่เพราะเรียนรู้แล้วว่ามันไม่ส่งผลอะไรจึงตัดใจลิ้มมัน เธอไม่รู้หรือกว่าความเข้มแข็งเหล่านี้มาจากไหน จำได้เพียงครั้งที่ลุงชัยทะเลาะกับเกวลีใหญ่โตและเรื่องลงเอยที่สักยาต้องระเห็จมาอยู่บ้านพักคนเดียว ลุงชัยขอโทษและลูบหัวบอกว่าเธอเก่งเหมือนแม่จะสามารถผ่านพ้นเรื่องราวร้ายๆ ไปได้

สักยาเชื่อคำพูดนั้นมาตลอดจึงอดทนใช้ชีวิตในไร่สบชัยไปเรื่อยๆ เพราะอย่างน้อยชีวิตความเป็นอยู่ของเธอก็ดีกว่าเพื่อนหลายคนในชั้นเรียนเดียวกันที่บางคนยากจนถึงขั้นไม่มีข้าวกกลางวันกิน

ชีวิตเด็กในจังหวัดที่ห่างไกลเมืองหลวงเป็นอย่างนี้เอง สักยาเห็นมาจนเลิกน้อยใจในโชคชะตาแล้วและหันไปคิดหาทางเอาตัวให้รอดมากกว่า

ตอนที่โพล่เข้าไปในห้องครัวที่มักจะมีคนอยู่อย่างน้อยสองถึงสามคนเสมอ สักยาเห็นลุงเบี้ยวกับป้าพิมลและดวงพรหลานอีกคนหนึ่ง ล้อมวงกันรับประทานอาหารเช้าอยู่ที่โต๊ะ เดว่าตอนนี้ดวงใจคงยังซุกผ้าอยู่ทั้งที่เรียกได้ว่าสายโद่ง ทั้งสามคนฆ่าเสียงมาทางเธอเวบหนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อเหมือนไม่เห็นว่่าสักยามีตัวตน เด็กหญิงจึงเดินไปตักข้าวสวยจากหม้อใส่จานแล้วตักกับข้าวโปะลงไปเท่าที่อยาก

"อ๊วย กินกับมากเต็ยวเป็นตานขโมยหรืออีกคุณน้อย" ป้าพิมลอดทักไม้ได้ประสาคนปากบอน ไม่ลืมเติมยศเติมศักดิ์อย่างที่เจ้าของบ้านเคยสั่งให้เรียกเธอไว้ในลักษณะจิกกัด

สักยาหลบถอนหายใจแล้วตักหมูทอดคั้นถาดใกล้เตาหนึ่งชิ้น อันที่จริง...เธอแกล้งตักเยอะไปอย่างนั้นเองเพราะรู้้อยู่แล้วว่าป้าแม่ครัวตัวอ้วนซึ่งกินข้าวเยอะกว่าเธอตั้งสามเท่าจะโวย เธอจะได้มีเหลือพอจะตักคั้นโดยยังได้กินอ้อมครบถ้วน

สักยาเคยไม่สนคำพูดของป้าพิมลหนหนึ่ง ไม่ยอมตักกับข้าวคั้นจานที่เตรียมไว้สำหรับเจ้านาย ผลคือยายพิมลกระแหนะกระแหนะไม่หยุดตั้งหลายวัน เด็กหญิงจึงเรียนรู้ว่าเมื่อใดที่ป้าพิมลทักต้องทำ จะได้สบายหู ซึ่งเธอก็เลยเลือกวิธีตักให้เยอะๆ ไว้แล้วค่อยตักคั้นที่หลัง

ได้อาหารเข้าแล้ว สักยาก็อาเจานข้าวของตนเดินออกนอกครัว ในขณะที่ยายพิมล ลุงเบี้ยว และดวงพรหันกลับไปให้ความสนใจกับการพูดคุยเรื่องแซกข้างบน

"คนนี้ไม่ใช้ชู้..." สักยาได้ยึนลุงเบี้ยวลากเสียงตอบเมียบเห็น้อยๆ "คุณแก่เข้ามา"

"ยังงี้ก็ผู้ชายล่วะวะ ข้าล่กัลว่าท่านจะทนไม้ได้เข้าลัักวัน เกิดยิงกันเบร็ยบร้างตายโหงกันขึ้นมา อ๊วย ข้าล่กัล"

"ป้าก็กัลมาหลายปีตักแล้วแต่ไม่เห็นเขายิงกันเสียทีนี้ โธ่ ท่านไม้โกรธคุณแก่หรือ ออกจะรักขนาดนี้"

สัปดาห์ได้ยืมถึงแค่ตรงนี้ เสียงพูดคุยก็นับไปจากหูเพราะเธอเป็นฝ่ายเดินห่างออกมาเอง ถึงอย่างนั้นเด็กหญิงก็เดาเรื่องได้ตลอดเพราะมันคล้ายเรื่องเดิมๆ เพียงแต่คราวนี้เปลี่ยนแปลงรายละเอียด

เมื่อก่อนผู้ชายที่มาค้างคืนที่ไร่ นับได้ว่าเป็นผู้แต่คนนี้ถูกเข้ามาซึ่งอะไรจึงเรียกว่าเช่าคนมา สัปดาห์ไม่แน่ใจนักเพราะรู้สึกเหมือนจะได้ยืมเพื่อนแทนๆ ที่โรงเรียนพูดอยู่บ้าง ตอนนั้นไม่ทันได้สนใจฟังคิดว่าเปิดเทอมเมื่อไรจะไปถามอีกรอบหนึ่ง

เด็กหญิงถือจานข้าวมาถึงแคร่ใต้ต้นมะยมซึ่งห่างห้องครัวไปทางซ้ายมือก็นั่งลงหลังลำต้นเล็กๆ เพื่อกินข้าวเข้าอย่างทิวโหย ตั้งใจว่าหมดแล้วจะไปตักเพิ่มเพราะเธออยู่ในวัยกำลังโตแถมยังต้องออกแรงทำนู่นทำนี่ ต่อให้ป่าพิมลปน เธอก็จะทำหุทวนลม

'ใช่' ไปได้ครึ่งจานก็มีเสียงทุ่มคุ่นๆ ดังขึ้นข้างหลัง...

"มีหมูทอดกับแกงเขียวหวานหรือ หน้าตาน่ากินดีนี่"

สัปดาห์สะดุ้งเฮือก ข้าวที่เตรียมจะกลืนสะดุดก็อยู่ที่ต้นคอ พอหันขวับไปทางต้นเสียงทุ่มนุ่มและราบเรียบก็พบคารมในสภาพแต่งกายเรียบร้อยแล้วยืนทอดสายตาลงต่ำมาที่เธอ

ในแสงสว่างมากกว่าเมื่อเช้ามืด ชายหนุ่มดูอ่อนวัยกว่าเดิม แต่ดวงตาสีเทาของเขายังมีความเย็นชา...เมื่อโลกเช่นเดิม เด็กหญิงกลืนข้าวคำโตลงคอตั้งเอือกแล้วไอต่ออีกนิดหนึ่งเพราะเกือบทำข้าวติดคอ รอนจนควบคุมทุกอย่างได้แล้ว สัปดาห์ค่อยเป่าปากพรวด ตวัดสายตาวาววับไปให้เขา

"ยุ่งอะไรด้วย"

คารมมองเด็กหญิงหน้าสวยหนึ่งอีกครู่หนึ่งก่อนจะยกมุมปากขึ้นยิ้ม และพ่นควันบุหรี่ออกมายาวยืด เป็นเหตุให้อีกฝ่ายหนึ่งหน้าแบ้โบกมือให้ยุ่ง

"อ๊อ้ย แล้วจะสู้ทำไม่เนี่ย เหม็น ไปไกลๆ เลยนะ!"

การมายืนนิ่งอยู่ที่เดิม...จ้องเธอ ไม่ขยับตัวไปไหนเลยสักนิ้วเดียว

สัฎยาโมโหปรี๊ดเพราะคิดว่าเขากวนประสาท เด็กหญิงลุกพรวดขึ้น มือจับจานข้าวของตนแน่นแล้ววาดท่าหมายตะหนั้แข่งเขาลักทีทว่าคารมกลับยกขาหนีได้อย่างรู้เท่าทัน มีหน้าซ้ำพอสักเท่าหนีแล้วยังสามารถกลับมายืนท่าเดิมได้เหมือนเป็ยบ

สัฎยาอยากจจะร้องดังๆ!

"อ๊อบบ้า!"

เด็กหญิงเง้อก้าป็นขึ้น พอปปล่อยมือจากจานข้าวแล้วข้างหนึ่งการมาก็ฉวยโอกาสโมยจานข้าวของเธอเสียเลย เขาฉวยข้าวหน้าหมูทอดกับแกงเขียวหวานนั้นมาถือไว้ได้เร็วราวเล่นกล พร้อมกับนั้นก็พลิกตัวหลบก้าป็นของเธอที่ทุบลงมาได้อย่างพลั่ว

สัฎยาแทบหน้าทิม ครั้นทรงตัวได้แล้วมองไปที่เขาอีกครั้งหนึ่งก็เห็นชายหนุ่มโยนนูหรีทึงแล้วตักข้าวของเธอใส่ปาก...คำเบ้อเร่อ

เด็กหญิงมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างงงงในขณะทีอีกฝ่ายเคี้ยวตุ้ย พอเขากลืนคำแรกก็เบ้หน้า

"ไม่ร่อย...กินเข้าไปได้ยังง"

สัฎยาไม่รู้จะโมโหหรือเห็นด้วยกับเขาดี รู้แต่ตอนนี้อารมณ์ทีพุ่งปรี๊ดๆ เมื่อครูลดฮวบลงมากแล้ว

"ไม่ร่อยก็เอาคืนมา"

"ไม่ หิว"

"แต่นั่นของเรา"

"ถ้าหมดเติมได้ไหม"

"จะกินอีกหรือง"

"ไม่ใช่ หมายถึงเรานะ หมดจานนี้แล้วเติมอีกได้ไหม"

"เติมได้สิ" สัฎยาขมวดคิ้ว

"ถ้างั้นจานนี้ขอนะ"

เฮ้อ...

เด็กหญิงร้องไวยวายในใจ แต่ด้วยความที่ไม่ใช่คนหวงของกิน จึงได้แต่มองเขาตักข้าวเข้าปาก ชายหนุ่มเป็นคนกินข้าวเร็วมาก เขาตักข้าวในจานเธอแค่สี่ห้าคำก็หมดจานแล้ว

การมยื่นจานเปล่าคืนให้ และแม้เขาจะไม่ใช้ส้อมช่วย ในจานก็ไม่เหลือข้าวเลยสักเม็ดเดียว

"ขอบคุณ" เขาว่าแล้วหมุนตัวหนีไปทันที ทิ้งให้สัฎยามองตามอย่างงุนงงจนสงสัยว่าเธอฝันอยู่หรือ ถึงได้บังเอิญมาพบมาเจอคนพิลึกพิลั่นอย่างเขา

หิวก็มาแย่งกินแต่ไม่ให้เข้าใกล้ เสร็จธุระแล้วก็จากไป...

"ฮึ..." สัฎยาพ่นลมออกจมูก ไม่ได้โกรธเขาแล้วเพราะชายหนุ่มไม่ได้มีท่าทางอยากมาต่อแยะอะไรกับเธอ เพียงแต่พฤติกรรมของเขาช่างชวนโมโห ช้ายังทำให้นึกถึงสิ่งมีชีวิตน่าสงสารบางตัว

อย่าง...

"ตูปจรจัด..."

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)